

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

J.M. COETZEE

Moartea lui Isus

Traducere din engleză de
IRINA HOREA

HUMANITAS
fiction

Redactor: Raluca Popescu
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Marilena Vasile
DTP: Dragoș Dumitrescu, Veronica Dinu

Lucrare executată la Master Print Super Offset

J.M. COETZEE

THE DEATH OF JESUS

Copyright © 2019 by J.M. Coetzee

By arrangement with Peter Lampack Agency, Inc.

350 Fifth Avenue, Suite 5300 New York, NY 10118 USA.

All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2021, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COETZEE, JOHN MAXWELL

Moartea lui Isus / J.M. Coetzee; trad. din engleză

de Irina Horea. – București: Humanitas Fiction, 2021

ISBN 978-606-779-787-9

I. Horea, Irina (trad.)

821.111

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

rel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0723 684 194

Capitolul 1

O după-amiază răcoroasă de toamnă. Pe întinderea de iarbă din spatele blocului, el, Simón, stă și urmărește un meci de fotbal. De obicei, e singurul spectator la aceste meciuri încinse între copiii din bloc. Însă azi s-au oprit și doi străini să privească: un bărbat într-un costum închis la culoare și, lângă el, o fată în uniformă școlară.

Mingea zboară cu boltă spre stânga, jumătatea în care joacă David. Blocând mingea cu latul piciorului, David îl dribleză pe apărător, care se repede să-l deposedeze, și trimite mingea în centru. Nici un jucător n-o poate intercepta, nici portarul n-o prinde, astfel că mingea trece de linia porții.

În meciurile astea din timpul săptămânii, nu există echipe. Băieții se împart după cum le vine, unii intră, alții ies. Uneori sunt treizeci, alteori doar șase. Când David a intrat prima oară în joc, în urmă cu trei ani, era cel mai mic ca vârstă și ca statură. Deși firav, acum se numără printre copiii mai înalți, e iute de picior, un alergător care te păcălește.

Un moment de acalmie în meci. Cei doi străini se apropie; câinele care moțăie la picioarele lui se ridică, înalță capul.

— Bună ziua, spune bărbatul. Ce echipe sunt acestea?

— Sunt doar copii din cartier, mai încing un meci din când în când.

— Nu joacă prost, spune străinul. Sunteți tatăl vreunuia?

El, părinte? Are rost să explice ce anume este el?

— Cel de colo e fiul meu, spune el. David. Băiatul înalt cu păr negru.

Străinul se uită atent la David, băiatul înalt cu păr negru, care se fâțâie de colo-colo cu aer distrat, fără să acorde cine știe ce atenție jocului.

— Nu s-au gândit să se organizeze într-o echipă? întrebă străinul. Dați-mi voie să mă prezint. Mă numesc Julio Fabricante. Dânsa e Maria Prudencia. Suntem de la Las Manos. Ați auzit de Las Manos? Nu? E orfelinatul de pe malul celălalt al râului.

— Simón, se prezintă el.

Dă mâna cu Julio Fabricante de la orfelinat, o salută din cap pe Maria Prudencia – are vreo paisprezece ani, după părerea lui, constituție robustă, sprâncene groase și sâni bine dezvoltați.

— Întreb pentru că am fi bucuroși să-i găzduim. Avem un teren adevărat, cu toate marcajele necesare și cu porți ca lumea.

— Cred că lor le ajunge să bată mingea.

— Nu te perfecționezi fără concurență, spune Julio.

— De acord. Pe de altă parte, formarea unei echipe ar însemna să alegi unsprezece și să-i excluzi pe ceilalți, ceea ce-ar contrazice etosul pe care și l-au format ei. Așa văd eu lucrurile. Dar poate greșesc. Poate că lor le-ar plăcea să concureze și să devină mai buni. Întrebați-i.

David are mingea la picior. Face o fentă, execută mișcarea atât de fluid, încât apărătorul rămâne blocat. Pasează mingea unui coechipier și privește cum acesta o trimite direct în brațele portarului.

— E foarte bun fiul dumneavoastră, zice Julio. Talent înăscut.

— Are un avantaj față de prietenii lui. Ia lecții de dans, prin urmare are un bun simț al echilibrului. Dacă și ceilalți băieți ar lua lecții de dans, s-ar dovedi la fel de buni.

— Ai auzit, Maria? face Julio. Poate ar trebui să urmezi exemplul lui David și să iei lecții de dans.

Maria privește neclintit înainte.

— Maria Prudencia joacă fotbal, lămurește Julio. Este unul din stâlpii echipei noastre.

Soarele coboară spre asfințit. Curând, băiatul care e proprietarul mingii și-o va revendica („Trebuie să plec“), iar jucătorii se vor duce la casele lor.

— Știu că nu sunteți antrenorul lor, spune Julio. Îmi dau seama și că nu sunteți în favoarea sportului organizat. Dar, de hatârul băieților, gândiți-vă totuși. Poftim cartea mea de vizită. Poate le va plăcea să joace

ca o echipă împotriva altei echipe. Mi-a părut bine de cunoștință.

Dr. Julio Fabricante, Educador, scrie pe cartea de vizită. *Orfanato de Las Manos, Estrella 4.*

— Hai, Bolívar, zice el. E timpul să mergem acasă.

Câinele se ridică în picioare, trăgând un părț puturos.

În timpul cinei, David întreabă:

— Cine-i omul cu care-ai vorbit?

— Îl cheamă Doctor Julio Fabricante. Uite cartea lui de vizită. Lucrează la un orfelinat. Propune ca voi să vă alcătuiți o echipă și să jucați împotriva unei echipe a orfelinatului.

Inés studiază cartea de vizită.

— *Educador*, citește ea. Ce-nseamnă asta?

— Un cuvânt mai fistichiu pentru învățător.

Când el ajunge la terenul acoperit cu iarbă în după-amiaza următoare, dr. Fabricante e deja acolo, stă de vorbă cu băieții strânși în jurul lui.

— Puteți și să vă alegeți un nume pentru echipa voastră, tocmai spune acesta. Și puteți alege culoarea tricourilor pentru echipa voastră.

— Los Gatos, spune un băiat.

— Las Panteras, zice altul.

Las Panteras e pe gustul băieților, care par entuziasmați de propunerea doctorului Julio.

— Noi, la orfelinat, ne spunem Los Halcones, după șoim, pasărea cu vederea cea mai ageră dintre toate.

— De ce nu vă spuneți Los Huérfanos? întrebă David.

O tăcere stânjenită.

— Deoarece, tinere, zice dr. Fabricante, nu cerșim favoruri. Nu cerem să ni se acorde victoria doar pentru că suntem cine suntem.

— Ești orfan? întrebă David.

— Nu, din întâmplare eu nu sunt orfan, dar am în grijă orfelinatul și acolo locuiesc. Am un respect deosebit pentru orfani, îi îndrăgesc – orfanii sunt în lume mult mai mulți decât îți poți imagina.

Băieții rămân tăcuți. La fel și el, Simón.

— Eu sunt orfan, zice David. Pot să joc pentru echipa voastră?

Băieții chicotesc. S-au obișnuit cu provocările lansate de David.

— Termină, David, șuieră unul dintre ei.

E momentul ca el să intervină:

— David, nu sunt sigur că înțelegi cu adevărat ce înseamnă să fii orfan, un orfan în adevăratul sens al cuvântului. Un orfan nu are familie, nu are casă. Aici intervine doctorul Julio. El le oferă orfanilor un cămin. Tu deja ai unul. Se întoarce spre dr. Julio și îi spune: Îmi cer scuze că sunteți martor la o dispută familială.

— Nu e nevoie să vă scuzați. Aspectul pe care-l pune în discuție fiul dumneavoastră e important. Ce înseamnă să fii orfan? Înseamnă, pur și simplu, să nu ai părinți vizibili? Nu. A fi orfan, la nivelul cel mai profund, înseamnă a fi singur pe lume. Prin urmare,

într-un anumit sens, toți suntem orfani, deoarece, la nivelul cel mai profund, toți suntem singuri pe lume. Ceea ce le spun tinerilor care se află în grija mea e că nu trebuie să te rușinezi de faptul că locuiești într-un orfelinat, deoarece orfelinatul este un microcosmos al societății.

— Nu mi-ai răspuns, insistă David. Pot să joc pentru echipa ta?

— Ar fi mai bine să joci pentru echipa ta, răspunde dr. Julio. Dacă toată lumea ar juca pentru Los Halcones, n-am mai avea împotriva cui să jucăm. N-ar mai fi competiție.

— Eu nu întreb pentru toți ceilalți. Eu întreb doar pentru mine.

Dr. Julio se întoarce către Simón:

— Ce părere aveți, señor? Sunteți de acord ca echipa dumneavoastră de fotbal să se numească Las Panteras?

— Eu, unul, n-am nici o părere, răspunde el. N-aș dori să le impun acestor tineri preferințele mele.

Tace. Ar vrea să adauge: *Tinerilor acestora care jucau fotbal într-o fericire, până când ai apărut matală în scenă.*

Capitolul 2

E al patrulea an de când locuiesc în bloc. Deși apartamentul lui Inés de la etajul doi e destul de spațios pentru toți trei, el și-a luat, prin înțelegere mutuală, un apartament numai al său, la parter, mai mic și mobilat mai simplu. Și l-a putut permite de când veniturile i-au sporit cu un ajutor de invaliditate din pricina unei leziuni la spate, care nu s-a vindecat niciodată cu totul, o leziune cu care s-a ales când a muncit ca docher în Novilla.

Are un venit al lui și un apartament al lui, dar nu are nici un cerc social, nu pentru că este o ființă nesocială sau din pricină că Estrella este un oraș neprietenos, ci pentru că a luat hotărârea, cu mult timp în urmă, să se dedice fără rezerve creșterii băiatului. Cât despre Inés, ea își petrece zilele, și uneori și serile, la magazinul de modă a cărui coproprietară este – deține jumătate din el. Prietenii ei provin de la Modas Modernas și din lumea mai largă a modei. El nu vrea, în mod deliberat, să știe nimic despre aceste prietenii. Dacă